

Arrest

nr. 250 913 van 12 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. ZWART
Roemeniëstraat 26
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 september 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat L. ZWART verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 2 augustus 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 14 augustus 2020.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 2 september 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, J.A.P.V.(...), verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op 27 september 1997 in Bogotá, Colombia. U groeide op in de wijk Kennedy in de hoofdstad Bogotá, om daarna te

verhuizen naar Soacha, departement Cundinamarca. Daar woonde u samen met uw moeder en vader gedurende een vijftal jaar tot uw vertrek uit Colombia. U bent grotendeels actief als professioneel voetballer, u kreeg in dat verband in 2017 tevens de kans om enkele weken in de Verenigde Staten te gaan voetballen. Naast uw activiteiten als voetballer, was u tevens tewerkgesteld in de zaak van uw zus in Bogotá, waar u herstellingen uitvoerde aan telefoons. U was een tweetal jaar samen met uw partner Erika Diaz, jullie waren tevens verloofd, maar door de grote afstand sprong de relatie af nadat u Colombia verlaten had.

In januari 2018 sloot u zich aan bij de voetbalploeg La Paz, u werd er mede door uw ervaring kapitein van het team. Via de voetbalploeg raakte u betrokken in de politieke kringen, zo raakte u geassocieerd met de politieke partij Centro Democratico en had u geregeld vergaderingen met enkele prominente leden van de partij vanuit uw hoedanigheid als voetballer. Eerder in 2015 had u zich reeds ingezet voor de partij Centro Democratico bij de burgemeestersverkiezingen in Bogotá, u voerde mee campagne voor de kandidaat van de partij. De voetbalploeg, La Paz, was tevens betrokken in het re-integratieproces zoals werd voorgeschreven in het vredesakkoord tussen de Colombiaanse regering en de Farc. Bij het voetbalteam kwamen vervolgens enkele voormalige guerrillero's van de Farc spelen. U had een normale sportieve verstandhouding met hen, maar de reacties van het publiek en de pers waren niet altijd even mals. Bij een uitwedstrijd in San Juan de Rio Seco werden er veel negatieve dingen over jullie voetbalteam gezegd, alsook werden jullie bekogeld met stenen. Een psycholoog kwam tussenbeide en legde jullie uit dat dergelijke reacties als normaal konden beschouwd worden aangezien niet iedereen het vredesproces in dezelfde mate aanvaardde. Het team bleef echter haar activiteiten verderzetten.

In december 2018 bevond u zich in het kader van een wedstrijd met La Paz in Tolima, op een tweehonderdtal kilometer van Bogotá. U voelde zich na de wedstrijd niet helemaal lekker, waarop u besloot om medicijnen te gaan kopen in een plaatselijke drogisterij. Voor de zaak werd u benaderd door twee mannen op een rode motorfiets, die u toeriepen dat u een valse guerrillero was en dat ze u zouden doden. U bent uit angst meteen de drogisterij binnengelopen en bleef daar vervolgens nog een vijf- tot tiental minuten wachten tot de kust opnieuw veilig was, waarna u opnieuw uw team in het voetbalstadion vervoegde.

Enkele maanden later, in de periode rond april, mei 2019, werd u in Bogotá vlakbij de zaak van uw zus, waar u aan het werk was, opnieuw benaderd door dezelfde personen op dezelfde motorfiets als toen in Tolima. U voelde meteen wederom diezelfde angst opkomen die u ook voelde bij het incident in Tolima en bent nog voor deze personen iets konden zeggen de winkel van uw zus binnengevlucht. U bleef vervolgens binnen in de winkel tot de avond viel, u durfde niet eerder naar buiten gaan.

Op 30 mei 2019 verliet u Colombia en reisde u via Spanje en Frankrijk naar België met het doel om hier op vakantie te komen en uw voetbalcarrière verder uit te bouwen. Vervolgens deed u op 31 juli 2019 een verzoek tot internationale bescherming in België, nadat u vernomen had dat de advocaat van de voetbalploeg in Colombia om het leven was gebracht.

Bij terugkeer naar Colombia vreest u dat de personen die u eerder hadden benaderd in Tolima en Bogotá, waarvan u vermoedt dat ze geassocieerd zijn met de Farc, u om het leven zullen brengen.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: uw paspoort.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel

risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Uit het persoonlijk onderhoud op het CGVS komt concreet naar voren dat u vreest voor uw leven omwille van vermeende bedreigingen die men tegen u zou hebben geuit naar aanleiding van uw activiteiten als voetballer bij de voetbalploeg La Paz en de politieke associaties die deze positie met zich meebrengt (CGVS, p. 23, p. 26). Om te beginnen dient te worden opgemerkt dat het CGVS allerminst betwist dat u als voetballer actief was bij de voetbalploeg La Paz, een voetbalploeg die bijdroeg aan de uitwerking van het vredesakkoord tussen de Colombiaanse regering en de Farc en het beoogde doel van re-integratie van voormalige Farc-strijders door hen te laten deelnemen aan hun voetbalactiviteiten. Het CGVS kan echter uitgelezen twijfels plaatsen bij de door u beschreven gebeurtenissen waaruit u een vrees voor vervolging puurt.

Vooreerst kan hetgeen u beschrijft als naar u gerichte bedreigingen, de benaderingen in Tolima en Bogotá (CGVS, p. 16, p. 21-23), door het CGVS in wezen eigenlijk niet beschouwd worden als zijnde vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, noch kan u aannemelijk maken dat u ten gevolge van deze vermeende benaderingen in de toekomst een gegronde vrees in uw hoofd dient te koesteren. Dat men u naar aanleiding van de wedstrijd in Tolima zou hebben benaderd en u nare dingen zou hebben toegeroepen vanop een bromfiets is bezwaarlijk te noemen, maar kan ook niet als zijnde meer dan dat worden beschouwd. Op geen enkele manier gaven de mannen gevolg aan hun uitspraken. U bent snel binnengegaan in de drogisterij, waar u vervolgens een tiental minuten bleef totdat het u opnieuw veilig leek om opnieuw uw teamgenoten te gaan vervoegen in het stadion (CGVS, p. 21). U was echter helemaal alleen, indien men u werkelijk in het vizier had, had men u buiten kunnen opwachten en u zonder enige twijfel verder kunnen treffen. U vernam echter nooit meer iets van deze belagers, afgezien van een enkel moment enige maanden later in Bogotá (zie infra). Desbetreffend vermeend incident in Tolima is echter onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming te worden beschouwd.

Bovendien kan worden opgemerkt dat het in feite bij die enkele vermeende benadering in 2018 is gebeven. U beweert tijdens het persoonlijk onderhoud dat diezelfde personen als in Tolima u in Bogotá vlakbij uw werk een tweede maal zouden hebben benaderd (CGVS, p. 22), maar daar kan het CGVS op geen enkele manier geloof aan hechten. Uw verklaringen, namelijk dat u onmiddellijk diezelfde motorfiets en diezelfde personen herkende en u bijgevolg een enorme angst voelde (CGVS, p. 22-23), kunnen niet overtuigen. Het lijkt bijzonder weinig aannemelijk dat de twee mannen die u in Tolima zouden hebben nageroepen, maar verder op geen enkele bijkomende manier nog lastigvielen of dergelijke, u plotseling zonder enige aanleiding zo veel maanden later in een andere stad zouden willen opzoeken. Tevens kan worden vastgesteld dat er in wezen die dag eigenlijk niets gebeurd is. De mannen zouden uw richting hebben uitgekeken toen u de winkel van uw zus buiten stapte, waarop u onmiddellijk weer naar binnen ging en niet meer buiten kwam tot de avond viel (CGVS, p. 22-23). Deze mannen hebben u nooit iets gezegd, ze hebben u allerminst verder benaderd, maar keken eenvoudigweg in uw richting. De gevolgen voor uw persoon zijn met andere woorden erg beperkt te noemen. Met betrekking tot deze vermeende gebeurtenis kan dezelfde redenering worden gemaakt als hierboven bij het vermeende naroeppen in Tolima. Indien deze mannen u werkelijk hadden willen treffen, dan hadden zij zich ongetwijfeld verder tot u gewend, in casu quod non. U heeft deze mannen daarna nooit meer gehoord of gezien (CGVS, p. 22). Daarbij kan worden opgemerkt dat u doorheen het persoonlijk onderhoud noch de benadering in Tolima, noch de ontmoeting in Bogotá op een meer precieze manier kan schetsen in de tijd. Er kan echter redelijkerwijs verwacht worden dat iemand die dergelijke zaken meemaakt en daaruit een vrees voor vervolging puurt, en die daarbij aangeeft dat hij een enorme angst voelde, de desbetreffende kernelementen uit het asielrelaas weet te kaderen in tijd en ruimte. Uw verklaring, dat uw geheugen u geregeld in de steek laat en dat u het niet diende te onthouden omdat u bepaalde documentatie heeft die uw verklaringen ondersteunen, in casu quod non (zie infra), kan in deze geen verschoning bieden (CGVS, p. 25). Daarenboven kan worden vastgesteld dat u na het vermeende incident in Bogotá, dat u situeert rond het einde van de maand april, tot de dag voor uw vertrek uit Colombia op 30 mei 2019, steeds aan het werk bleef in de zaak van uw zus, nota bene dezelfde plaats als waar u zogenaamd benaderd werd en waar u naar eigen zeggen een enorme angst had gevoeld en waar men u dus wederom zou kunnen terugvinden (CGVS, p. 9, p. 24). Tevens ging u gewoon verder met uw activiteiten bij de voetbalclub (CGVS, p. 24), ondanks het feit dat uw inzet bij de voetbalclub en de daaruit volgende politieke associaties in dat verband volgens u de aanleiding zouden hebben gevormd om u te gaan viseren (CGVS, p. 23). Deze elementen brengen schade toe aan de geloofwaardigheid van de door u verklaarde gebeurtenissen.

Tevens kan worden opgemerkt dat u op geen enkele manier kan hardmaken dat het in Bogotá wel degelijk om dezelfde twee personen zou gaan als bij het vermeende incident in Tolima. Tijdens het persoonlijk onderhoud geeft u duidelijk aan dat u de gezichten van de mannen niet had kunnen zien aangezien zij helmen en beschermende kledij droegen, alsook dat u niet weet met welke nummerplaat de desbetreffende motorfiets rondreed (CGVS, p. 21). Het lijkt bijgevolg bijzonder merkwaardig dat u louter aan de hand van de getaande huidskleur en de motorfiets diezelfde personen kon herkennen in een miljoenenstad als Bogotá. Wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud hiermee wordt geconfronteerd, geeft u aan dat de mannen duidelijk in uw richting keken, ze geparkeerd stonden op een plaats waar men eigenlijk niet zou kunnen parkeren en dat het hoogst zeldzaam is om in Bogotá twee personen op eenzelfde motorfiets te zien omwille van de onveiligheid die dat met zich mee zou brengen (CGVS, p. 23). Dit kan door het CGVS echter op geen enkele manier als afdoende verklaring beschouwd worden. Dit alles laat het CGVS toe te concluderen dat u ten gevolge van de door u aangehaalde gebeurtenissen in Tolima en Bogotá allermindst een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, dient te koesteren, maar dat er daarentegen uitgelezen twijfels kunnen geplaatst worden bij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. U bent er met andere woorden niet in geslaagd om op een geloofwaardige, overtuigende manier een uiteenzetting te geven over de bedreigingen - waarvan u verklaart het slachtoffer te zijn geweest - en waaraan u uw vrees voor een terugkeer naar Colombia koppelt.

Hoewel u niet weet wie de personen op de bromfiets juist waren geeft u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS aan dat u vermoedt dat men u zou willen viseren omwille van de politieke associaties met de voetbalploeg en uw betrokkenheid bij de politieke partij Centro Democrático (CGVS, p. 23). U geeft aan dat u denkt dat dit de reden was van de vermeende benaderingen in Tolima en Bogotá. U kan echter op geen enkele manier aannemelijk maken dat u ook maar enige betekenisvolle politieke betrokkenheid in Colombia heeft getoond. Het CGVS kan daarenboven ernstige twijfels plaatsen bij de geloofwaardigheid van het door u naar voren geschoven politiek profiel. Zo mag het verbazen dat u, die beweert politieke campagne te hebben gevoerd voor de partij in 2015 en vervolgens na terugkeer uit de Verenigde Staten opnieuw in nauw contact te hebben staan met de partij (CGVS, p. 6-8, p. 17), niet in staat blijkt te zijn om een duidelijk beeld te schetsen van de algemene partijideologie of de grote agendapunten die Centro Democrático wil uitdragen (CGVS, p. 16-19). Bovendien kan u amper prominente leden van de partij vernoemen, alsook weet u niet wanneer de partij is opgericht, hoe het logo er juist uitziet en kan u geen juist antwoord geven wanneer u gevraagd wordt wanneer de vorige presidentsverkiezingen juist hebben plaatsgevonden, later geeft u toe dat u het eigenlijk niet weet (CGVS, p. 16-19). Daarenboven is het ronduit merkwaardig dat u gedurende het persoonlijk onderhoud initieel verklaart dat u binnen het kader van de partij Centro Democrático contact had met Juan Santos, de voormalige president van Colombia (CGVS, p. 17). Hier kan het CGVS echter op geen enkele manier geloof aan hechten, daar Juan Manuel Santos, de voormalige president van Colombia, nooit verbonden was aan de partij Centro Democrático (zie info toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). In 2005 stond hij mee aan de wieg van de politieke partij Partido Social de Unidad Nacional. Het is tevens als lid van die partij dat Juan Manuel Santos acht jaar lang, van 2010 tot 2018, zetelde als president van het land. Tijdens het persoonlijk onderhoud blijkt echter dat u nog nooit gehoord heeft van de Partido Social de Unidad Nacional (CGVS, p. 18). Wanneer u hier vervolgens mee wordt geconfronteerd, haalt u aan dat u zou hebben geweten dat Santos de partij Centro Democrático uit onvrede zou hebben verlaten en dat dit een tweetal jaar geleden zou hebben plaatsgevonden (CGVS, p. 18), hetgeen opnieuw een onjuist antwoord is. Uit dit alles blijkt duidelijk dat u in wezen zelfs niet beschikt over een algemene kennis van het Colombiaanse politieke landschap, waardoor de geloofwaardigheid van uw relaas verder op de helling komt te staan. Wat betreft uw verklaringen dat u uw politieke betrokkenheid kan staven met foto's en nieuwsartikels (CGVS, p. 17), blijft het bij blote beweringen. Tijdens het persoonlijk onderhoud haalt u aan dat u reeds op voorhand dergelijke bewijsstukken zou hebben opgestuurd (CGVS, p. 7, p. 13-14). Het CGVS deelt u echter duidelijk meermaals mee dat het wat u betreft niets heeft ontvangen, en maant u meermaals aan om meteen de nodige stukken voor te leggen (CGVS, p. 13-14, p. 26). Het CGVS heeft echter tot op heden nog steeds geen enkele verdere documentatie van u ontvangen. Gelet op bovenstaande vaststellingen, dient het CGVS te besluiten dat het op geen enkele manier geloof kan hechten aan uw verklaringen betreffende uw politieke betrokkenheid en vermeende politieke vergaderingen in het kader van uw voetbalactiviteiten. U gaf overigens toe dat het u enkel om het geld en om uw carrière als voetballer te doen was toen u bij de partij betrokken raakte, bijgevolg blijkt ook uit deze verklaring dat u niet als een potentieel politiek doelwit in de kijker zal lopen (CGVS, p. 18-19). Los hiervan dient nogmaals herhaald te worden dat u de bedreigingen ten aanzien van uw persoon niet in concreto heeft weten aan te tonen (zie supra).

Daarnaast dient het CGVS te benadrukken dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. Dit is in casu bij u echter niet het geval. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u zich met betrekking tot de verklaarde problemen in Tolima en Bogotá op geen enkel moment tot de Colombiaanse autoriteiten heeft gewend. U deed nooit aangifte bij de politie of La Fiscalia, noch zocht u op enige andere wijze mogelijke hulp en/of bescherming. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van een bepaald probleem/misdrijf, dan kunnen ze hier vanzelfsprekend ook niet tegen optreden. Dat men u bij de voetbalclub tot kalmte had aangemaand en u had gezegd dat het geen zin had om de autoriteiten in te lichten omdat ze u niet zouden willen aanhoren (CGVS, p. 25) , biedt hiertoe geen verschoning en vermag evenmin aan te tonen dat de overheidsinstellingen in Colombia de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet niet zouden treffen. U kan derhalve bezwaarlijk ernstig voorhouden dat de autoriteiten in uw land van herkomst niet bij machte of onwillig zouden zijn om met betrekking tot uw problemen op te treden en bescherming te bieden in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Tevens dient te worden aangestipt dat de ernst en de geloofwaardigheid van de door u geschetste vrees verder ondermijnd wordt door de vaststelling dat u na uw vertrek uit Colombia nog ruim twee maanden wachtte alvorens zich vluchteling te verklaren. U geeft daarenboven zelf aan dat u werkelijk niet bent gevlucht uit Colombia, maar dat u het land aanvankelijk had verlaten om te gaan reizen en om uw voetbalcarrière verder uit te bouwen (CGVS, p. 14, p. 16), hetgeen aantoont dat u internationale bescherming naar aanleiding van de hierboven reeds beschreven gebeurtenissen niet noodzakelijk achtte. Pas nadat u reeds in België via nieuwsberichten vernam dat een advocaat die de voetbalploeg bijstond in Colombia gedood was, waarvan u geen documentatie ter staving van uw beweringen kan voorleggen (zie tevens supra m.b.t. documenten), zou u hebben beseft dat een terugkeer voor u niet mogelijk bleek (CGVS, p. 14, p. 16). Er kan echter worden opgemerkt dat de rest van het team na wedstrijden in Normandië wel terugkeerde naar Colombia en dat het team, zij het momenteel met andere spelers, nog steeds actief is en dat uw teamgenoten voor zover u weet nooit op een dergelijke manier negatief benaderd zijn geweest (CGVS, p. 20, p. 24). Bovendien kan worden opgemerkt dat u in wezen niet kan zeggen wanneer de advocaat juist gedood zou zijn, nochtans vormde die naar eigen zeggen ingrijpende gebeurtenis de aanleiding voor uw beslissing om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. U kan tevens niet zeggen met welke reden de man om het leven werd gebracht, u baseert zich uitsluitend op vermoedens en ook betreffende de daders dient u zich te wenden tot louter giswerk (CGVS, p. 24), hetgeen niet meteen getuigt van een grondige belangstelling voor de zaak. Op basis van deze verklaringen bent u evenmin bij machte uit te leggen waarom de dood van de advocaat enige link met uw individuele problemen zou hebben noch waarom u uit de dood van die advocaat een vrees voor terugkeer naar Colombia zou kunnen putten. Dit alles laat het CGVS toe om te vermoeden dat er in wezen andere motieven hebben meegespeeld in uw beslissing om asiel aan te vragen. Daarenboven kan andermaal worden besloten dat het CGVS naar aanleiding van de moord op de advocaat van het voetbalteam, alsook de vermeende gebeurtenissen in Tolima en Bogotá (zie supra) op geen enkele manier een vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van subsidiaire bescherming in uw hoofde kan vaststellen.

Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat een eerste persoonlijk onderhoud voor u werd gepland op het CGVS, maar dat u zonder geldige reden uitblonk in afwezigheid. Dit getuigt van weinig interesse met betrekking tot uw verzoek om internationale bescherming. U kan geen documentatie voorleggen die deze afwezigheid kon legitimeren. Uw verklaring, namelijk dat u te ziek was om aanwezig te zijn tijdens het persoonlijk onderhoud, kan u geenszins staven met de vereiste documentatie (CGVS, p. 25). Dat u aangeeft dat u omwille van de actuele coronacrisis niet terechtkon bij een dokter, kan allerminst overtuigen.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat u niet kunt aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS u niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet

aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval u zou terugkeren naar Colombia.

De door u neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. U legde bij de Dienst Vreemdelingenzaken uw paspoort voor. Met betrekking tot dit identiteitsdocument dient gesteld te worden dat uw identiteit in wezen niet wordt betwist.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van 7 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombie_situation_securitaire_20180607.pdf, en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf, blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander (regio Catatumbo), Arauca, de Pacific regio (Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco), Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 slechts 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van

deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen 458 burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld is bijgevolg zeer beperkt in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, namelijk 50 miljoen in 2019 <http://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population/>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, de Pacific regio, Antioquia, Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadagroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel gevisieerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift en stukken

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 3 en 13 van het Europese Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker benadrukt dat hij, in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing wordt opgemerkt, hij 25 stukken per e-mail heeft doorgestuurd aan de tegenpartij. Als bewijs hiervan verwijst hij naar stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift.

Verzoeker acht de bestreden beslissing derhalve niet adequaat gemotiveerd, nu de commissaris-generaal de verschillende bewijzen niet in acht heeft genomen.

Verder gaat verzoeker niet akkoord met de gedane analyse omtrent de veiligheidssituatie in Colombia. Hij stelt dat de huidige socio-economische omstandigheden en de veiligheidssituatie een ernstige bedreiging vormen voor een aantal fundamentele rechten. Hij citeert in dit verband uit landeninformatie.

2.2. Ter staving van het verzoekschrift voegt hij het bewijs toe dat de stukken zijn verzonden aan de tegenpartij.

3. Nota met opmerkingen

Op 19 oktober 2020 ontvangt de Raad vanwege de verwerende partij een nota met opmerkingen, overeenkomstig artikel 39/72, §1 van de Vreemdelingenwet, waarin zij het gelijk van haar beslissing herhaalt. Zij voegt daarbij het bewijs toe van niet ontvangst van de mails van 13 en 14 augustus 2020 van verzoeker aan het CGVS.

In deze nota verwijst zij tevens naar de COI Focus "*Colombia: veiligheidssituatie*" van 27 juli 2020.

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1. Verzoeker verklaart dat hij in Colombia grotendeels actief is als professioneel voetballer. In januari 2018 sloot hij zich aan bij de voetbalploeg La Paz. Via deze voetbalploeg zou hij geassocieerd geraakt zijn met de politieke partij Centro Democrática. De voetbalploeg La Paz was tevens betrokken in het re-integratieproces zoals dit werd voorgeschreven in het vredesakkoord tussen de Colombiaanse regering en de Farc. Bij het voetbalteam kwamen vervolgens enkele voormalige guerrillero's van de Farc spelen. Verzoeker had een normale sportieve verstandhouding met hen, maar de reacties van het publiek en de pers waren niet altijd even mals, aangezien niet iedereen het vredesproces in dezelfde mate aanvaardde.

In december 2018 bevond verzoeker zich in het kader van een wedstrijd met La Paz in Tolima, op een tweehonderdtal kilometer van Bogotá. Hij verklaart dat hij er werd benaderd door twee mannen op een rode motorfiets, die hem toeriepen dat hij een valse guerrillero was en dat ze hem zouden doden. Enkele maanden later, in de periode april-mei 2019, zag verzoeker in Bogotá vlakbij de zaak van zijn zus, waar hij aan het werk was, opnieuw dezelfde personen op dezelfde motorfiets als daarvoor in Tolima. Op 30 mei 2019 verliet verzoeker Colombia en reisde hij via Spanje en Frankrijk naar België met het doel om hier op vakantie te komen en zijn voetbalcarrière verder uit te bouwen. Vervolgens diende hij op 31 juli 2019 in België een verzoek in om internationale bescherming, nadat hij had vernomen dat de advocaat van de voetbalploeg in Colombia om het leven was gebracht.

Bij terugkeer naar Colombia vreest verzoeker dat de personen die hem eerder hadden benaderd in Tolima en Bogotá en van wie hij vermoedt dat ze zijn geassocieerd met de Farc hem om het leven zullen brengen.

4.2. Verzoeker heeft in het kader van zijn beschermingsverzoek zijn paspoort voorgelegd (AD CGVS, map met documenten). Met betrekking tot dit document, stelt de commissaris-generaal terecht vast dat dit louter zijn identiteit staaft, een element dat hier op zich niet betwist wordt.

In de bestreden beslissing wordt verder opgemerkt dat verzoeker geen andere documenten heeft bijgebracht. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op 14 augustus 2020 houdt verzoeker voor dat hij reeds op voorhand per e-mail aan het CGVS video's, nieuwsberichten en foto's uit de krant heeft doorgestuurd (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud, p. 13). De protection officer gaf toen aan dat er, wat hem betreft, niets werd ontvangen; hij maande verzoeker meermaals aan het door te sturen en legde tevens uit hoe documenten moesten worden verstuurd (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud, p. 13-14, 26). Op het moment van het nemen van de bestreden beslissing had het CGVS nog steeds niets mogen ontvangen.

In het verzoekschrift wijst verzoeker erop dat hij 25 stukken per email heeft doorgestuurd aan het CGVS en voegt hij hiervan het bewijs aan het verzoekschrift.

De Raad stelt vast het bewijs in kwestie een afgedrukte e-mail betreft. Hieruit moet blijken dat verzoeker op 13 en 14 augustus 2020 een e-mail verstuurd heeft naar "*cgra-cgvs.dispatching@ibz.fgov.be*" respectievelijk "*cgra-cgvs.mo-azie@ibz.fgov.be*" met allerlei internetlinks, screenshots van Facebook en afbeeldingen.

In de nota met opmerkingen deelt de verwerende partij mee dat haar ICT-dienst hiernaar een onderzoek heeft gevoerd via ICT-Binnenlandse Zaken. Het bewijs hiervan voegt zij in bijlage toe. Hierin valt te

lezen dat er geen mailverkeer is geweest tussen het e-mailadres van verzoeker en de twee CGVS-mailadressen. Het CGVS heeft deze mails met bijlage nooit ontvangen.

Het hoeft geen betoog dat verzoeker zelf de verantwoordelijkheid draagt voor de stukken die hij overmaakt. De Raad treedt de verwerende partij bij waar zij stelt dat indien verzoeker daadwerkelijk de mails zou hebben gestuurd naar het CGVS, hij minstens een foutmelding moet hebben gekregen, waarna het aan hem was om de mails op een andere manier door te sturen of contact op te nemen met het CGVS. De commissaris-generaal kan dan ook niet worden verweten dat hij deze documenten niet heeft betrokken in de beoordeling van verzoekers beschermingsverzoek, nu hij deze niet in zijn bezit had.

Los daarvan moet worden vastgesteld dat bovenvermelde e-mail die verzoeker bij het verzoekschrift voegt, een verwijzing bevat naar een aantal internetlinks en een twintig tal screenshots en foto's. De verwerende partij kan worden bijgetreden waar zij stelt dat verzoeker niet de minste uitleg verstrekt omtrent de aard van deze stukken en niet uiteenzet op welke wijze deze documenten de motieven van de bestreden beslissing hadden kunnen doen ombuigen. Tevens merkt de verwerende partij terecht op dat de vermelde hyperlinks louter verwijzen naar algemene online artikels over de voetbalploeg La Paz, niets meer en niets minder. Eveneens kan aan de bijgevoegde foto's en screenshots slechts relatieve bewijswaarde worden toegekend. De screenshots, afkomstig van een smartphone of tablet, bieden geen enkele garantie inzake hun authenticiteit aangezien foto's in het algemeen in scène kunnen worden gezet en bijgevolg manipuleerbaar zijn in plaats, tijd en ruimte. Daarenboven zijn zij van een zeer slechte kwaliteit (minimale vage en onduidelijke afbeeldingen van wat / wie erop afgebeeld staat).

De Raad stelt vast dat deze stukken wegens hun inhoud en zeer relatieve bewijswaarde in deze stand van zaken op zich niet volstaan om verzoekers vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

4.3. De commissaris-generaal betwist niet dat verzoeker als voetballer actief was bij de voetbalploeg La Paz, een voetbalploeg die bijdroeg aan de uitwerking van het vredesakkoord tussen de Colombiaanse regering en de Farc en het beoogde doel van re-integratie van voormalige Farc-strijders door hen te laten deelnemen aan hun voetbalactiviteiten.

Hij besluit evenwel op basis van verzoekers verklaringen dat geen geloof kan worden gehecht aan de gebeurtenissen die voor verzoeker de aanleiding vormden om Colombia te verlaten, namelijk de vermeende bedreigingen die men tegen hem zou hebben geuit naar aanleiding van zijn activiteiten als voetballer bij de voetbalploeg La Paz en de politieke associaties die deze positie met zich meebrengt. De commissaris-generaal stelt immers vast dat (i) de beweerde bedreigingen en benaderingen in Tolima en Bogotá niet voldoende zwaarwichtig zijn om te worden beschouwd als vervolging of als ernstige schade, noch dat verzoeker aannemelijk kan maken dat hij ten gevolge van deze vermeende benaderingen in de toekomst een gegronde vrees moet koesteren, (ii) het in feite bij die enkele vermeende benadering in 2018 is gebeven daar geen geloof wordt gehecht aan de bewering dat diezelfde personen als in Tolima hem in Bogotá vlakbij zijn werk een tweede maal zouden hebben benaderd gelet op verzoekers onaannemelijke verklaringen hierover, (iii) verzoeker na het vermeende incident in Bogotá tot de dag voor zijn vertrek uit Colombia, steeds aan het werk bleef in de zaak van zijn zus, nota bene dezelfde plaats als waar hij zogenaamd werd benaderd en waar hij naar eigen zeggen een enorme angst had gevoeld en waar men hem dus wederom zou kunnen terugvinden, én hij tevens gewoon verder ging met zijn activiteiten bij de voetbalclub, ondanks het feit dat zijn inzet bij de voetbalclub en de daaruit volgende politieke associaties in dat verband volgens hem de aanleiding zouden hebben gevormd om hem te gaan viseren, (iv) verzoeker op geen enkele manier kan hardmaken dat het in Bogotá wel degelijk om dezelfde twee personen zou gaan als bij het vermeende incident in Tolima gelet op zijn weinig geloofwaardige noch overtuigende manier van uiteenzetten van de bedreigingen, (v) verzoeker op geen enkele manier aannemelijk kan maken dat hij ook maar enige betekenisvolle politieke betrokkenheid in Colombia heeft getoond waardoor zijn verklaringen betreffende zijn politieke betrokkenheid en vermeende politieke vergaderingen in het kader van zijn voetbalactiviteiten ongeloofwaardig zijn, (vi) verzoeker zich met betrekking tot de verklaarde problemen in Tolima en Bogotá op geen enkel moment tot de Colombiaanse autoriteiten heeft gewend, (vii) verzoeker na zijn vertrek uit Colombia nog ruim twee maanden wachtte alvorens zich vluchteling te verklaren en hij daarenboven zelf heeft aangegeven dat hij werkelijk niet is gevlucht uit Colombia, maar dat hij het land

aanvankelijk had verlaten om te gaan reizen en om zijn voetbalcarrière verder uit te bouwen, (viii) verzoekers afwezigheid bij het eerste geplande persoonlijk onderhoud getuigt van weinig interesse voor zijn beschermingsverzoek.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen.

Na lezing van het administratief dossier, stelt de Raad vast dat deze bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot het vluchtrelaas, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, steun vinden in het administratief dossier, betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas alsook pertinent en correct zijn.

4.4. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen enkele ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, op grond waarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn relaas en de redenen waarom hij zijn land van herkomst zou hebben verlaten, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, moet de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vaststellen dat verzoeker niet aantoont dat de motivering in de bestreden beslissing, waarin zijn verklaringen ongeloofwaardig worden geacht, onredelijk of ontoereikend zou zijn. Verzoeker komt in wezen immers niet verder dan het verwijzen naar landeninformatie, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij voormelde motieven van de bestreden beslissing niet ontkracht. De in het verzoekschrift geciteerde informatie is immers van louter algemene aard, heeft geen betrekking op verzoekers persoon en kan geenszins volstaan om de voorgehouden bedreigingen aan te tonen. Deze algemene informatie volstaat in geen geval om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden vervolgd of gevisieerd omwille van zijn activiteiten als voetballer bij de voetbalploeg La Paz en de politieke associaties die deze positie met zich meebrengt. Verzoeker moet dit concreet aannemelijk maken en slaagt hier niet in, gelet op zijn ongeloofwaardige en gebrekkige verklaringen in dit verband.

4.5. Gelet op wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat er geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas. Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad verzoekers vluchtrelaas en zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig. Verzoeker slaagt er niet in de concrete problemen die hij zou hebben aannemelijk te maken.

4.6. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker bij terugkeer naar Colombia zou worden vervolgd of gevisieerd.

Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.1. Gelet op het gegeven dat zijn vluchtrelaas en vluchtmotieven ongeloofwaardig zijn bevonden, kan verzoeker zich hier niet langer op steunen om aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts moet worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt gevisieerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Colombia zou hebben gekend.

5.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een

“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie in Colombia grondig is gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de *Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular* (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat de onderhandelingen voor het vredesproces met het *Ejército de liberación nacional* (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, echter niet hebben geleid tot een staakt-het-vuren. Het intern gewapend conflict met het ELN blijft voortduren. Daarnaast vinden er nog steeds confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt dat de gebieden die voorheen aan de FARC toebehoorden worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Gelet op de beschikbare landeninformatie wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde departementen. Zowel uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van september 2015, als de COI Focussen *“République de Colombia: Situation sécuritaire”* van 7 juni 2018 en *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 13 november 2019 en 27 juli 2020, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen heeft te kampen met een gewapend conflict.

De commissaris-generaal zet in de nota met opmerkingen op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Narino. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadagroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel gevisieerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.”

In het licht van de voorliggende actuele objectieve landeninformatie, neemt de Raad deze analyse van de commissaris-generaal over.

Gelet op de verklaringen van verzoeker betreffende zijn herkomst uit Colombia, moet de veiligheids-situatie in Bogotá, de hoofdstad van Colombia waar hij is geboren en getogen (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud, p. 5), worden beoordeeld.

Gelet op de voorgaande analyse besluit de Raad dat er in de hoofdstad Bogotá geen sprake is van een gewapend conflict. Het aanwezige geweld wordt er daarentegen gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit. Dit crimineel geweld is geïndividualiseerd en doelgericht van aard, met onder meer interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadagroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel en afpersing. Dit geweld kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden en is bovendien in wezen niet willekeurig van aard (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De door hem in het verzoekschrift aangehaalde informatie is immers verouderd of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Colombia, en met name Bogotá, is gesteund. Verzoeker brengt geen enkel concreet element aan dat toelaat vast te stellen dat er in Bogotá sprake zou zijn van een gewapend conflict in de zin van de rechtspraak van het Hof.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in de hoofdstad Bogotá, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

6. Voor wat betreft de artikelen 3 en 13 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verder heeft verzoeker gebruik gemaakt van de mogelijkheid om deze beslissing aan te vechten bij de Raad. Voormelde verdragsartikelen zijn dan ook niet geschonden. Dezelfde conclusie geldt voor artikel 4 van het Handvest.

7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-

generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES